

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **Contur media s. r. o.**
sídlem Ovocný trh 572/11, Praha
zastoupena advokátem Mgr. Viktorem Hunalem
sídlem Sokolovská 47/73, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve výzvě ze dne 11. 2. 2019, č. j. KUŽL 24337/2019, sp. zn. KUSP 24337/2019 DOP/MK, k odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 2078/42 v katastrálním území Malenovice u Zlína

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výzvou k odstranění reklamního zařízení ze dne 11. 2. 2019, č. j. KUZL 24337/2019, sp. zn. KUSP 24337/2019 DOP/MK, vyzval žalovaný žalobkyni jako vlastníka reklamního zařízení umístěného a provozovaného v silničním ochranném pásmu silnice č. 1/49 (staničení 2,230 km) na pozemku č. 2078/42 v k. ú. Malenovice u Zlína bez povolení silničního správního úřadu k jeho neprodlenému odstranění. Žalobkyně na výzvu reagovala námitkami ze dne 25. 4. 2019. Žalovaný ve sdělení ze dne 16. 5. 2019, č. j. KUZL 31701/2019 k námitkám žalobkyně uvedl, že výzvu k odstranění reklamního zařízení považuje nadále za platnou a zákonnou.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovanému jako silničnímu správnímu úřadu není svěřena působnost ani pravomoc k vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Důvodem je skutečnost, že předmětné reklamní zařízení není umístěno v souvisle zastavěném území obce. Tato skutečnost byla potvrzena přímo žalovaným v jeho stanovisku ze dne 6. 2. 2008, č. j. KUZL 3902/2008, sp. zn. KUSP 3902/2008 DOP-Doh. Od doby, kdy došlo k umístění reklamního zařízení, se poměry v území nezměnily. Silniční správní úřad tak jedná a postupuje v přímém rozporu se svým původním stanoviskem. Reklamní zařízení bylo platně umístěno do souvisle zastavěného území obce na základě povolení stavebního úřadu po souhlasném vyjádření všech dotčených orgánů, neboť žalovaný explicitně žalobkyni deklaroval, že mu rozhodování ve věci nepřísluší a že kompetentní v této věci je stavební úřad. Žalobkyně tak nabyla právo k umístění předmětného zařízení v dobré víře, kterou je žalovaný povinen ctít a chránit. Od roku 2008 se podstatně nezměnila ani definice souvisle zastavěného území obce. Ochranné pásmo přitom může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice či místní komunikace první a druhé třídy. Podle žalobkyně je výzva nevykonatelná dále proto, že nesplňuje požadavky vyžadované zákonem. Na výzvu jakožto jednostranný normativní správní akt je nutno přiměřeně analogicky stáhnout a uplatnit zákonné požadavky, jež jsou kladeny na správní rozhodnutí. Žalovaný výzvu opírá o ust. § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, ovšem nijak nekonkretizuje, jakého odstavce ustanovení tohoto zákona se dovolává. Výzva je proto nepřezkoumatelná. Navíc byla výzva vydána opožděně po zákonem stanovené lhůtě. Tvzení žalovaného, že se skutková právní situace nezměnila, nemůže v dané věci obstát. Reklamní zařízení navíc nenarušuje ani neohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Zařízení je umístěno před budovou obchodního centra OC Centro Zlín. Jakýkoliv potenciální rušivý prvek je zcela setřen charakterem území, v němž se nachází. Zmiňované obchodní centrum působí jednoznačně ve vztahu k reklamnímu zařízení dominantně. Žalobkyně navrhla, aby soud označil zásah v podobě výzvy k odstranění reklamního zařízení za nezákonný, zakázal žalovanému pokračovat v porušení práva žalobkyně a přikázal mu obnovit stav před zásahem.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval podle ust. § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Lhůta uvedená v tomto ustanovení je pouze pořádková bez právních důsledků pro věc. Žalobkyní poukazované vyjádření žalovaného ze dne 6. 2. 2008 je pro danou věc irelevantní. Bylo totiž vydáno před účinností zákona č. 151/2011

Sb., jímž bylo vymezeno nově souvisle zastavěné území obce pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona. Novelou provedenou zákonem č. 152/2011 Sb. s účinností od 1. 7. 2011 došlo ke změně vzájemného vztahu v souvisle zastavěného území obce a ochranného pásma a pozemní komunikace, čímž se reklamní zařízení žalobce od uvedeného data nově nachází v silničním ochranném pásmu. Bylo na žalobci jakožto vlastníku reklamního zařízení, zda za situace, kdy se jím provozované reklamní zařízení ocitlo v silničním ochranném pásmu, si opatří v zákonem stanovené lhůtě povolení silničního správního úřadu podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích či nikoliv. Silniční ochranné pásmo vzniká přímo ze zákona. V daném území se sice nachází budovy s číslem popisným odlišných vlastníků, ovšem vzájemné vzdálenosti těchto budov, zvětšené po celém obvodu 5 m přesahují zákonem určenou vzdálenost. Souvisle zastavěné území obce je podle platné právní úpravy silničním ochranným pásmem obtékáno (nedochází k ukončení silničního ochranného pásma v místě, kde se kolmo k ose komunikace dotkne souvisle zastavěného území obcí). Vzdálenost reklamního zařízení žalobkyně od sousední budovy je zřejmá z přílohy č. 1 dopisu žalovaného adresovaného žalobkyni ze dne 16. 5. 2019. Žalovaný rovněž odmítl jako nedůvodné i ostatní vznesené žalobní námitky; závěrem žádal, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

4. Před posouzením věci samé soud hodnotil naplnění podmínek řízení. Žaloba byla podána včas (na tvrzený zásah soud nahlíží jako na zásah trvajícím ve smyslu závěrů Ústavního soudu vyslovených v nálezu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18) a jedná se o žalobu přípustnou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-177). Podmínky pro věcné projednání žaloby proto byly v daném případě splněny.
5. V intencích žalobních bodů se dále soud zabýval zákonností výzvy k odstranění reklamního zařízení umístěného na pozemku parc. č. 2078/42, v k. ú. Malenovice u Zlína, vydané podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
6. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
7. Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výzvy k odstranění reklamního zařízení. Poté posuzoval námitku vydání výzvy v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích.
8. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že na výzvu podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích musí být kladeny obdobné nároky jako na správní rozhodnutí. Navíc žalovaný podle žalobkyně pochybil, pokud ve výzvě neuvedl konkrétní odstavce ustanovení, podle něhož postupoval.
9. Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *[z]řízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení*. Odstavce 2 a 3 citovaného ustanovení vymezují bližší podmínky, za nichž lze povolit zřízení a provozování reklamního zařízení. Dle pátého odstavce vydá rozhodnutí o povolení zřizovat a provozovat reklamní zařízení silniční správní úřad. Povolení je vydáváno na dobu určitou,

nejdéle na dobu pěti let, a jsou v něm stanoveny podmínky zřizování a provozování reklamního zařízení.

10. Z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích dále vyplývá, že *[s]ilniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.*
11. Povahou výzvy k odstranění reklamního zařízení se zabýval opakovaně Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016-177, dovodil, že výzva představuje úkon podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, proti kterému není přípustný řádný opravný prostředek (obdobně srov. rozsudek ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 130/2016-39). Z hlediska soudní ochrany je výzva v souladu s citovanou judikaturou považována za pokyn ve smyslu § 82 s. ř. s., jemuž se lze bránit prostřednictvím tzv. zásahové žaloby. Závěr o povaze výzvy k odstranění reklamního zařízení vychází z toho, že § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích nepočítá s vedením řízení a vydáním rozhodnutí podle části druhé správního řádu.
12. Zákon tedy neupravuje žádné formální náležitosti výzvy, ani nevymezuje její obsahové náležitosti. Nejvyšší správní soud je proto dovodil ze smyslu a účelu právní úpravy. V rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 7 As 397/2018-35 (zejm. body 13 až 14), konstatoval, že pokud má výzva k odstranění reklamního zařízení vyvolávat žádoucí účinky, tj. sloužit jako operativní a efektivní nástroj k bezprostřednímu zamezení protiprávního stavu a zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, je třeba, aby byla pro svého adresáta dostatečně určitá a jednoznačná. Výzva musí jasně stanovit, komu je ukládána povinnost konat, v čem přesně tato povinnost spočívá, dokdy má být splněna a jaké mohou být následky jejího případného nesplnění. Právní úprava naopak nevyžaduje, aby jejím obsahem bylo rovněž uvedení úvah, na jejichž základě silniční správní orgán dospěl k závěru, že je splněna zákonem stanovená podmínka umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu.
13. Těmto základním obsahovým náležitostem výzva k odstranění reklamního zařízení ze dne 11. 2. 2019 dostála. Byla adresována žalobkyni, přičemž v ní bylo vysvětleno, že je vydávána z důvodu, že žalobkyně je vlastníkem a provozovatelem reklamního zařízení nacházejícího se v silničním ochranném pásmu bez povolení silničního správního úřadu. S odkazem na § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích byla žalobkyni ve výzvě uložena povinnost k odstranění reklamního zařízení, které bylo identifikováno označením pozemku, na němž se toto zařízení nachází. Žalobkyni byla dále stanovena lhůta, v níž je nezbytné uloženou povinnost splnit, a bylo připojeno poučení o následcích spojených s neodstraněním předmětného zařízení. K výzvě byly současně přiloženy fotografie reklamního zařízení, aby byla vyloučena zaměnitelnost s jiným reklamním zařízením. Výzva tedy byla formulována srozumitelným a jasným způsobem, aby žalobkyně byla schopna bez obtíží rozpoznat, co je po ní vyžadováno, případně na výzvu jinak kvalifikovaně reagovat (což koneckonců učinila podáním námitek); výzva splňuje základní

náležitosti formulované judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nelze tedy souhlasit se žalobkyní, že by výzva k odstranění reklamního zařízení byla nepřezkoumatelná.

14. Námitka tedy není důvodná.
15. Žalobkyně dále tvrdila, že reklamní zařízení bylo umístěno mimo ochranné pásmo silnice č. I/49. Má za to, že ustanovení zákona o pozemních komunikacích na reklamní zařízení nedopadají a správnímu orgánu není zákonem svěřena působnost ani pravomoc podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
16. Jak bylo zmíněno výše, zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, jež se dle § 30 odst. 1 téhož zákona nachází mimo souvisle zastavěné území obce, podléhá povolení (§ 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Jde-li o silniční ochranné pásmo silnice I. třídy, vydává toto povolení podle § 31 odst. 4 téhož zákona příslušný silniční správní úřad po předchozím souhlasu vlastníka dotčené nemovitosti, na které má být reklamní zařízení zřizováno a provozováno, a příslušného orgánu Policie České republiky. Lze dodat, že princip povolování zakázaných či omezených činností včetně staveb v silničním ochranném pásmu silničním správním úřadem je v § 31 zákoně o pozemních komunikacích zakotven po celou dobu účinnosti tohoto zákona, a stejně tomu tak bylo i v § 11 předchozího zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon).
17. Podle § 30 odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích se silničním ochranným pásmem pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy.
18. Ve spise žalovaného se nachází fotografie reklamního zařízení a rovněž celkem tři ortofotomapy z katastru nemovitostí, z nichž je patrné umístění reklamního zařízení, dále mapové podklady z téhož zdroje, na nichž je žalovaným zakresleno silniční ochranné pásmo v dané lokalitě a dále fotografie umístění reklamního zařízení z aplikace Panorama, Seznam.cz. Na uvedených podkladech jsou zobrazeny jednotlivé pozemky s parcelními čísly a je z nich zřetelně patrná poloha silnice I/49 a předmětného reklamního zařízení. Z mapového zákresu silničního ochranného pásma zhotoveného žalovaným vyplývá průběh tohoto pásma, přičemž reklamní zařízení se nachází v rámci tohoto ochranného pásma. Jeho vyznačení pak odpovídá znění ust. § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož platí, že souvisle zastavěným územím obce (dále jen „území“) je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky: a) na území je postaveno 5 a více budov odlišných vlastníků, kterým je přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí, b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu 5 m, nebude spojnice delší než 75m; spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouku se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území. Z uvedené dokumentace jednoznačně vyplývá, že vzdálenost reklamního zařízení od osy silnice je podstatně menší než 50 m [viz ust. § 30 odst. 2 písm. b) posledně citovaného zákona]. Na základě uvedené dokumentace je zřejmé, že předmětné reklamní zařízení se nachází v ochranném pásmu silnice I/49. Tento skutkový stav existující v okamžiku vydání výzvy žalobkyně žádnými konkrétními důkazy nevyvrátila, vyjma vyjádření žalovaného ze dne 6. 2. 2008 (jak je citováno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku), přičemž ve vztahu

k tomuto vyjádření soud dále zaujme samostatné stanovisko. Pro posouzení místa skutečného umístění reklamního zařízení jsou určující pouze aktuální poměry panující v dané lokalitě. Aktuální umístění reklamního zařízení zachycené ve spise žalovaného žalobkyně žádnou konkrétní argumentací nezpochybnila, soud proto vzal za prokázaný skutkový stav vyplývající ze spisového materiálu.

19. Za povolení ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích nelze považovat správní akty (rozhodnutí či souhlasy) stavebního úřadu, neboť k vydání takového povolení je příslušný výhradně silniční správní úřad (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2018, č. j. 29 A 65/2018-71). Navíc, jak plyne z § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace se provádí bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. Na posouzení věci nemá žádný vliv ani doba, na kterou byla stavba pro reklamu povolena stavebním úřadem, neboť jak již bylo uvedeno výše, zřízení reklamního zařízení na základě souhlasu stavebního úřadu nebrání vydání výzvy podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2019, č. j. 4 As 356/2018-35). V dané věci je rovněž nerozhodné žalobkyní poukazované vyjádření žalovaného ze dne 6. 2. 2008, č. j. KUZL 3902/2008, neboť toto bylo vydáno před účinností zákona č. 152/2011 Sb., kterým bylo nově vymezeno souvisle zastavěné území obce pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona.
20. Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že správní orgán byl povinen ve výzvě specifikovat, zda se ochranné pásmo silnice nachází na straně silnice, kde je umístěno reklamní zařízení. Podle § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že „*[k] ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje.*“ Jak plyne z věty druhé citovaného ustanovení, na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, vzniká silniční ochranné pásmo pouze u nově budovaných nebo rekonstruovaných dálnic, silnic a místních komunikací I. nebo II. třídy. Naproti tomu u pozemních komunikací stávajících (a v případě silnice I/49 se o takovou komunikaci bezpochyby jedná) je ochranné pásmo zřízeno ze zákona po obou stranách silnice (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 2. 2019, č. j. 30 A 55/2018-39). To odpovídá rovněž obrázku ve spodní části strany 7 sdělení k námitkám ze dne 12. 8. 2019. Navíc, jak správně uvedl žalovaný, v § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích je zakotvena možnost zřídit ochranné pásmo silnice pouze na jedné straně silnice s ohledem na stanovené podmínky. V opačném případě platí, že se ochranné pásmo nachází po obou stranách silnice.
21. Lze tedy shrnout, že předmětné reklamní zařízení se v době vydání výzvy nacházelo ve vzdálenosti do 50 m od osy vozovky silnice I. třídy (konkrétně silnice č. I/49), tj. v silničním ochranném pásmu. Pokud hodlala žalobkyně předmětné reklamní zařízení dále provozovat, měla požádat silniční správní úřad o vydání povolení k provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Jak uvádí žalovaný ve svém vyjádření, takové povolení ve vztahu k předmětnému reklamnímu zařízení nebylo vydáno (což žalobkyně nezpochybňuje). Je tak

nutné uzavřít, že žalovaný byl oprávněn (či přesněji řečeno povinen) vyzvat žalobkyni k odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.

22. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně ohledně dobré víry, kterou je správní orgán povinen ctít a chránit. K otázce dobré víry a legitimního očekávání se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 311/2016-84, v němž uvedl, že dobrá víra, případně legitimní očekávání, kterému by měla být poskytnuta náležitá ochrana, by mohla být založena pouze tam, kde by žalobkyně obdržela příslušné povolení správního orgánu, které by se následně ukázalo jako nezákonné, případně by se v důsledku změny zákona bez odpovídajících přechodných ustanovení stalo nedostatečným. Jelikož žalobkyně v posuzovaném případě neměla a nemá zákonem požadované povolení vydané silničním správním úřadem pro provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu, nelze vůbec dovozovat její dobrou víru či legitimní očekávání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2019, č. j. 5 As 214/2018-48).
23. Nadto výzva žalovaného není sankcí trestní povahy, u které by zkoumání dobré víry obviněného mohlo mít význam, a kde by si případná dobrá víra a legitimní očekávání zasloužily náležitou ochranu. Žalobkyně nemůže mít umístěno reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu bez potřebného povolení, a žalovaný byl proto povinen postupovat zákonem předpokládaným způsobem. I kdyby bylo možné dovodit dobrou víru žalobkyně, nemohla taková dobrá víra založit oprávnění k setrvání předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, a nahradit tak *de facto* náležité povolení. Tento důsledek, který se žalobkyně snaží vyvolat, zcela odporuje zákonu, a nelze jej proto připustit.
24. Nepřípadná je rovněž argumentace o zániku pravomoci žalovaného k vydání výzvy po uplynutí sedmidenní lhůty stanovené v § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 252/2017-92, jímž byly potvrzeny závěry Krajského soudu v Brně vyslovené v rozsudku ze dne 25. 7. 2017, č. j. 29 A 122/2017-92, podle kterých z dikce ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích nelze dovodit, že by zákonodárce s nedodržením sedmidenní lhůty spojoval důsledky pro (další) postup ve věci samé. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavřel, že sedmidenní lhůta pro vydání výzvy je toliko lhůtou pořádkovou, bez právních důsledků pro věc samu, jejíž význam lze spatřovat ve vztahu k dozorovým oprávněním nadřízených orgánů. Její nedodržení tedy nezákonnost výzvy nezpůsobuje. Není proto rozhodné, kdy přesně se žalovaný dozvěděl o provozování reklamního zařízení bez potřebného povolení, ale toliko skutečnost, že žalobkyně jej provozuje bez potřebného povolení v rozporu s § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
25. Je rovněž nerozhodné, zda reklamní zařízení narušuje nebo ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích či nikoliv. V projednávaném případě byly splněny podmínky pro aplikaci § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, proto správní orgán nebyl povinen zkoumat, do jaké míry může reklamní zařízení ohrozit bezpečnost silničního provozu. Podstatná je pouze existence či neexistence povolení podle § 31 zákona o pozemních komunikacích. Otázka možného ohrožení bezpečnosti silničního provozu musí být předmětem zkoumání právě v řízení o vydání či změnu doby trvání zmíněného povolení silničního správního úřadu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 7. 2017, č. j. 29 A 122/2017-92).

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl postupem dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. 1. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu